

otrok, pri katerih so zdravniki zastonj svojo umetnost poskušali, je ona (sto medvedov! ona?!) ozdravila, posebno taci, ki so hirali za sušico; nikdar — pravi — pa ni za to od nobenega človeka kakšne plače tirjala; ji je kdo prostovoljno kaj dal v denarji ali blagu, je vzela. Taka — veli — je bila tudi pri gospodarji B., ktereга otroka je zadnjič lečila.

Sodba jo je za 6 tednov v zapor obsodila, ker se je od ene strani prestopka goljufije okrivila zavolj taci djanj, s katerimi je neumnost družih ljudi v svoj prid obračala, od druge strani pa sokrivnje gerdega ravnanja, s katerim se je pregrešil gospodar nad otepeno ženo.

Ko sliši „dohtarca“ sodniško razsodbo, sila debelo gleda, ker se kaj tacega ni nadjala, in ker misli, da se je s to razsodbo krivica zgodila, je napovedala se pri višji sodni pritožiti *).

Še vam moram povedati, da smo sedaj kaplana dobili, od ktereга slišimo, da je za omiko ljudstva in domačo šolstvo vs vnet in serčen gospod. Živo potrebujemo pri nas tacega iskrenega moža. Bog daj srečo!

Iz Ljubljane. Somenj, ki je že večidel pri kraji, je bil precej dober; trgovci se hvalijo; čeravno zavolj poljskega dela ni bilo veliko kupca, so pa ti, ki so na somenj prišli, več kupovali. Tudi lepši goveja živina se je dala dobro prodati. — Iz „Terž. čas.“ zvemo, da naš milostljivi gospod knez in škof so za zidanje neke nove cerkve na Dolenskem podarili 10.000 fl. To je pač velika velika pripomoč, za katero bojo dotični farmani gotovo živo hvaležni. — Po vsih Dunajskih novicah se pripoveduje tista zgodba iz Metlike, da je neki mesar tako po ceni goveje meso prodajal, da nihče ni mogel zapopasti: od kod vole dobiva, — dokler ga žandarmerija ni zasačila, da jih krade. Voli poprej po ceni mu bojo zdaj dragi!

Novičar iz mnogih krajev.

Na Dunaj sta prišla te dni gerška kraljica in kralj belgiški, pričakujeta se kralj pruski in car rusovski; njih dohod se bo praznoval z velikimi slovesnostmi. — Presvitli cesar se je že vdružil peljal po novi železnici do Bayerbaha. — Ni res, da se ima železnica iz Postojne v Reko prej izdelati, kakor iz Ljubljane v Terst; vlada želi, da bi železnica v Terst bila berž ko berž dodelana. — Cesarski patent ukazuje, da začemši od 1. novembra 1852 ima na Ogerskem, v Vojvodini in temeškem Banatu začasni kataster za mero gruntu davka veljati; plačeval se bo 16 od 100 fl. čistega dohodka. — 8. maja je bil z veliko slovesnostjo Zagrebški škof Haulik za nadškofa posvečen; on je prvi nadškof Zagrebske škofije. — Slavní česki zgodovinar Palacky sledi sedaj po arhivih in bukviših Parizkih zgodovino svoje domovine. — V okoli Videmski so prodali letos blizu 50.000 murbinih, 500.000 pa akacijnih drevesc. — Ni davnej, kar je neka mati z dvema sinovama nabrane gobe jedla; mlajši sin je za strašnimi bolečinami umrl še tisti dan, drugi dan pa mati, starejšega sina so oteli. Koliko ljudi je požerla že smert po strupenih gobah! Kdaj se bojo ljudje spametovali ne jesti, cesar ne poznajo dobro?! — Na Francoskem je še 7. tega mesca padlo snega 2 pavca debelo. — Nar novejši novice iz Carigrada pravijo, da zavolj božjega groba je še vse pri starem, da tedaj Rus še ni zmagal; tudi je od sultana za svet poprašani gerški

patriarh nek odgovoril, da Greki ne želijo Rusovskega krila. Staroverci praznujejo veliko noč od 1. majnika celi teden; na ti čas je bila velika prekucija napovedana, ker Greki še zmiraj trdno verjejo, da po starem prerožtvu pride to leto Carigrad pod njih oblast. Turška vlada je ostro čula vse te dni in je orožje pripravljeno imela zoper vstajo, — al strah je bil prazen, vse je mirno vstalo.

Smert Marka Kraljevića.

(Serbska narodna).

Se napotil je Kraljević Marko
U nedeljo jutro pred rumenim solncem
Poleg morja v Urvino planino.
Kadar bil na Urvini je Marko,
Jame njemu šarac *) omahvati,
Omahvati i točiti solze.
To je Marko močno zaholelo,
Ino Marko beseduje šarcu:
»Stari šarac, stari dobro moje!
»Glej minulo že je sto i šest let,
»Od kar bil sim s tabo se soznanul,
»Pa še nikdar mi omahval nisi,
»Danes pa mi jameš omahvati,
»Omahvati i točiti solze:
»Naj mi Bog zna, dobrega ne bode,
»Jednemu od naju gre za glavo,
»Ali gre za mojo ali tvojo.«
To je Marko ravno izgovoril,
Kliče Vila z Urvine planine,
Ter pokliče Kraljevića Marka:
»V Bogu brate, o Kraljević Marko!
»Znaš li: zakaj konj omahuje?
»Obžaluje šarac te gospoda,
»Ker se bosta skoraj mi ločila.«
Ali Marko Vili odgovarja:
»Bela Vila, naj boli te gerlo!
»Kako bi se jaz od šarca ločil,
»Ko prehodil zemljo sim i mesta,
»I obhodil istok do zapada,
»Pa od šarca boljšega ni konja
»Ne od mene boljšega junaka!
»Se ne mislim ločiti od šarca,
»Dokler imam še na rami glavo.«
Pa mu bela odgovarja Vila:
»V Bogu brate, o Kraljević Marko!
»Nikdo šarca ti otel ne bode,
»Ne zamoreš ti umreti Marko
»Od junaka, ne od ostre sablje,
»Od topuza, ne od bojna koplja,
»Se na zemlji ne bojiš junaka,
»Ampak, Marko, bo te umorila
»Smert od Boga, starega kervnika:
»Ako meni pa verjeti nečeš,
»Kadar bodeš viši na planini,
»Se ozri mi z desne na levico,
»I opazil boš dve tanjke jeli,
»Vso ste goro z verhoma prerasle,
»Jo zelenim listjem zagernile,
»Tam med njima izvira studenec,
»Tjè mi šarca svojega okreni,
»S konja stopi, k jeli ga priveži,
»U studenec se poglej nad vodo,
»Ino svoje lice boš ogledal,
»Ino vidil, kdaj ti bo umreti.«
To je Marko vbogal belo Vilo;
Kadar bil je viši na planini,
Je pogledal z desno na levico,
I opazil je dve tanjki jeli,
Vso ste goro z verhoma prerasle,
Jo zelenim listjem zagernile.
Tjè je Marko bil okrenul šarca,
Z njega stopil, k jeli ga privezal,
Nad studenca vodo se pripogne,
I nad vodo lice ogleduje.
(Dalje sledi).

*) Le po ti poti, da se mazaštvo po postavah oistro in brez milosti kaznuje, je mogoče, da se zatara sčasoma ta ljudika.
Vred.

*) Šarac, šek (konj).